

Sygn. I C 86/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2018 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko W. O.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanej W. O. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. kwotę 831,26 zł (osiemset trzydzieści jeden złotych dwadzieścia sześć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 1985,17 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt pięć złotych siedemnaście groszy) od dnia 20.09.2017 roku do 15.02.2018 roku;
- 1908,17 zł (jeden tysiąc dziewięćset osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 16.02.2018 roku do 16.03.2018 roku;
- 1828,17 zł (jeden tysiąc osiemset dwadzieścia osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 17.03.2018 roku do 16.04.2018 roku;
- 1728,17 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 17.04.2018 roku do 16.05.2018 roku;
- 1648,17 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 17.05.2018 roku do 15.06.2018 roku;
- 1548,17 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 16.06.2018 roku do 16.07.2018 roku;
- 1448,17 zł (jeden tysiąc czterysta czterdzieści osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 17.07.2018 roku do 16.08.2018 roku;
- 1348,17 zł (jeden tysiąc trzysta czterdzieści osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 17.08.2018 roku do 13.09.2018 roku;

- 1248,17 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 14.09.2018 roku do 24.09.2018 roku;

- 948,17 zł (dziewięćset czterdzieści osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 25.09.2018 roku do 15.10.2018 roku;

- 698,17 zł (sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych siedemnaście groszy) od dnia 16.10.2018 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie umarza postępowanie w sprawie;

III. zasądza od pozwanej W. O. na rzecz powoda Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. kwotę 947 zł (dziewięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 86/18

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W., reprezentowany przez radcę prawnego M. S., w pozwie wysłanym w dniu 20 września 2017 (data stempla pocztowego) wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz od pozwanej W. O. kwoty 1985,17 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu tj. 20 września 2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu według spisu kosztów.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwana W. O. zawarła z (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. w dniu 9 grudnia 2012 r. umowę pożyczki gotówkowej. Wobec braku spłaty zadłużenia, wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki została sprzedana przez (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. powodowi w drodze umowy sprzedaży wierzytelności w dniu 21 grudnia 2016 r. Na podstawie zawartej umowy sprzedaży wierzytelności, powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału oraz opłat zgodnie z umową łączącą pozwaną z dotychczasowym wierzycielem. Powód dokonał kapitalizacji odsetek należnych na dzień wniesienia pozwu, w związku z czym w pozwie wniósł o zasądzenie dalszych odsetek od dnia wniesienia pozwu.

W dniu 24 października 2017 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w który powództwo zostało uwzględnione w całości (nakaz k. 21 akt).

Odpis nakazu z pouczeniem o możliwości wniesienia sprzeciwu pozwana otrzymała w dniu 8 grudnia 2017 r. (potwierdzenie odbioru pisma k. 23 akt).

W dniu 22 grudnia 2017 r. pozwana wniosła sprzeciw, w którym wносиła o oddalenie powództwa (sprzeciw k. 24-34 akt).

Wobec wniesienia sprzeciwu w terminie, zgodnie z art. 505 §1 k.p.c., nakaz zapłaty wydany w dniu 24 października 2017 r. w postępowaniu upominawczym, utracił moc.

Po skierowaniu sprawy do rozpoznania w trybie zwykłym, powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko wnosząc o zapłatę dochodzonej pozvem należności oraz zasądzenia kosztów procesu.

Pozwana W. O. wносиła o oddalenie powództwa podnosząc, że powód nie uwzględnił tego, że pożyczka była częściowo spłacona przez nią wierzycielowi pierwotnemu (...) Finanse S.A. z siedzibą we W.. Nie kwestionując, że pozostała część pożyczki pozostała jeszcze do spłacenia w wysokości takiej jak w pozwie, wносиła o rozłożenie pożyczki na raty. Pozwana podniosła, iż ma trudną sytuację finansową, ponieważ utrzymuje się z zasiłku dla bezrobotnych (pismo k. 69, 85 akt).

Pismem procesowym z dnia 8 listopada 2018 r. (data stempla pocztowego) powód przyznał, że należność dochodzona pozvem została częściowo spłacona. W. O. po wytoczeniu powództwa dokonała następujących wpłat:

- 100 zł w dniu 13 września 2018 r.
- 77 zł w dniu 15 lutego 2018r.
- 100 zł w dniu 15 czerwca 2018 r.
- 250 zł w dniu 15 października 2018 r.
- 80 zł w dniu 16 marca 2018 r.
- 100 zł w dniu 16 kwietnia 2018 r.
- 80 zł w dniu 16 maja 2018 r.
- 100 zł w dniu 16 lipca 2018 r.
- 100 zł w dniu 16 sierpnia 2018 r.
- 300 zł w dniu 24 września 2018 r.

Wobec spłacenia przez pozwaną łącznie kwoty 1287 zł, powód w tym zakresie cofnął powództwo. Wnosił o zasądzenie pozostałej kwoty 831,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 1985,17 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 15 lutego 2018 r.;
- 1908,17 zł od dnia 16 lutego 2018 r. do 16 marca 2018 r.
- 1828,17 zł od dnia 17 marca 2018 r. do dnia 16 kwietnia 2018 r.
- 1728,17 zł od dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 16 maja 2018 r.
- 1648,17 zł od dnia 17 maja 2018 r. do dnia 15 czerwca 2018 r.
- 1548,17 zł od dnia 16 czerwca 2018 r. do dnia 16 lipca 2017 r.
- 1448,17 zł od dnia 17 lipca 2018 r. do dnia 16 sierpnia 2018 r.
- 1348,17 zł od dnia 17 sierpnia 2018 r. do dnia 13 września 2018 r.
- 1248,17 zł od dnia 14 września 2018 r. do dnia 24 września 2018 r.
- 948,17 zł od dnia 25 września 2018 r. do dnia 15 października 2018 r.
- 698,17 zł do dnia 16 października 2018 r. do dnia zapłaty.

(pismo k. 100-101 akt).

Pozwana zobowiązana zarządzeniem z dnia 16 listopada 2018 r. do złożenia oświadczenia czy wyraża zgodę na częściowe cofnięcie powództwa pod rygorem uznania, ze taką zgodę wyraża, pomimo upływu określonego terminu, żadnego stanowiska w tym zakresie nie zajęła (zarządzenie k. 100 akt, potwierdzenie odbioru pisma k. 104 akt)

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 grudnia 2012 r. pozwana W. O. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. na kwotę 4472,19 zł Powyższa kwota miała być spłacona w 20 miesięcznych ratach płatnych do 9 dnia każdego kolejnego miesiąca począwszy od 9 stycznia 2013 r.(dowód: kserokopia umowy k. 52-54 akt).

Wobec nie spłacania pożyczki, część jej nie spłacona została przelana na powoda. (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. w dniu 21 grudnia 2016 r. zawarł z Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, przy czym zadłużenie zostało wyliczone na dzień 18 września 2017r.. Pozwana została zawiadomiona o cesji pismem z dnia 20 lutego 2018 r. (dowód: kserokopia umowy k. 8-16 akt, pismo k. 56-57 akt).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 20 września 2017 r. do spłaty pozostała kwota 1985,17 zł, na którą składają się: niespłacony kredyt 1710,75 zł i odsetki 274,42 zł (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 7 akt).

W. O. po wytoczeniu powództwa dokonała następujących wpłat:

- 100 zł w dniu 13 września 2018 r.
- 77 zł w dniu 15 lutego 2018r.
- 100 zł w dniu 15 czerwca 2018 r.
- 250 zł w dniu 15 października 2018 r.
- 80 zł w dniu 16 marca 2018 r.
- 100 zł w dniu 16 kwietnia 2018 r.
- 80 zł w dniu 16 maja 2018 r.
- 100 zł w dniu 16 lipca 2018 r.
- 100 zł w dniu 16 sierpnia 2018 r.
- 300 zł w dniu 24 września 2018 r. tj. łącznie 1287 zł. Pismem procesowym z dnia 8 listopada 2018 r. pełnomocnik powoda ograniczył roszczenie co do kwoty 1287 zł, uwzględniając uiszczone przez pozwaną wpłaty. Po częściowym cofnięciu powództwa, powód wnosił o zasądzenie na jego rzecz pozostałej kwoty 831,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:
- 1985,17 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 15 lutego 2018 r.?’
- 1908,17 zł od dnia 16 lutego 2018 r. do 16 marca 2018 r.
- 1828,17 zł od dnia 17 marca 2018 r. do dnia 16 kwietnia 2018 r.
- 1728,17 zł od dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 16 maja 2018 r.
- 1648,17 zł od dnia 17 maja 2018 r. do dnia 15 czerwca 2018 r.
- 1548,17 zł od dnia 16 czerwca 2018 r. do dnia 16 lipca 2017 r.
- 1448,17 zł od dnia 17 lipca 2018 r. do dnia 16 sierpnia 2018 r.
- 1348,17 zł od dnia 17 sierpnia 2018 r. do dnia 13 września 2018 r.
- 1248,17 zł od dnia 14 września 2018 r. do dnia 24 września 2018 r.

-948,17 zł od dnia 25 września 2018 r. do dnia 15 października 2018 r.

- 698,17 zł do dnia 16 października 2018 r. do dnia zapłaty.

(pismo k. 100-101 akt).

Pozostałej należności dochodzonej pozwem pozwana nie zapłaciła (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy i wyjaśnień pozwanej W. O. k.58-59, 64 akt.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej, gdyż znalazły potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, a jedynie wskazała iż część należności została już przez nią spłacona, na dowód czego przedstawiła potwierdzenie dokonania przelewów. Faktu dokonania wpłat po wytoczeniu powództwa nie negował powód, który z tego względu ograniczył roszczenie cofając żądanie odnośnie kwoty 1287 zł.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie była przez strony kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty oraz zeznania pozwanych stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność od (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. na podstawie umowy przelewu. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda

wezwanie, którym zawiadomił on pozwanych o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 9 grudnia 2012 r. pozwana W. O. zawarła umowę pożyczki gotówkowej nr (...) z (...) Finanse S.A. z siedzibą we W.. Wobec nie spłacania kredytu zgodnie z warunkami umowy, umowa została wypowiedziana. Należność nie została spłacona w określonym terminie, dlatego (...) Finanse S.A. z siedzibą we W. w dniu 21 grudnia 2016 r. zawarł z Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, przy czym zadłużenie zostało wyliczone na dzień 18 września 2017r.. Pozwana została zawiadomiona o cesji pismem z dnia 20 lutego 2018 r. Pozwana nie kwestionowała faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty objętej pozwem. Pozwana również przyznała, że dochodzonej pozwem kwoty nie zapłaciła przed wytoczeniem powództwa. Natomiast po wtoczeniu powództwa pozwana uiszcza łącznie kwotę 1287 zł.

Pismem procesowym z dnia 8 listopada 2018 r. pełnomocnik powoda ograniczył roszczenie co do kwoty 1287 zł, uwzględniając uiszczony przez pozwaną wpłaty.

Pozwana została zobowiązana zarządzeniem z dnia 16 listopada 2018 r. do złożenia w terminie 14 dni oświadczenia czy wyraża zgodę na częściowe cofnięcie powództwa pod rygorem uznania, że taką zgodę wyraża. Pismo pozwana otrzymała w dniu 21 listopada 2018 r.. Pomimo upływu określonego terminu, żadnego stanowiska nie zajęła, co jest równoznaczne z wyrażeniem zgody.

Art. 203 §1 k.p.c. przewiduje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Z art. 203 § 3. k.p.c. wynika, że w sytuacji gdy skuteczność cofnięcia pozwu zależy od zgody pozwanego, niezłożenie przez niego oświadczenia w tym przedmiocie w terminie 14 dni uważa się za wyrażenie zgody. Zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala na uznanie, iż cofnięcie pozwu co do kwoty 1287 zł w niniejszej sprawie, nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa oraz nie narusza słusznego interesu stron. W tej sytuacji Sąd uznał częściowe cofnięcie pozwu za prawnie skuteczne.

W myśl art. 355 § 1 kpc Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Wobec skutecznego częściowego cofnięcia pozwu Sąd umorzył postępowanie w sprawie w tej części.

Po częściowym cofnięciu powództwa, powód wnosil o zasądzenie na jego rzecz pozostałej kwoty 831,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 1985,17 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia 15 lutego 2018 r.;
- 1908,17 zł od dnia 16 lutego 2018 r. do 16 marca 2018 r.
- 1828,17 zł od dnia 17 marca 2018 r. do dnia 16 kwietnia 2018 r.
- 1728,17 zł od dnia 17 kwietnia 2018 r. do dnia 16 maja 2018 r.

- 1648,17 zł od dnia 17 maja 2018 r. do dnia 15 czerwca 2018 r.
- 1548,17 zł od dnia 16 czerwca 2018 r. do dnia 16 lipca 2017 r.
- 1448,17 zł od dnia 17 lipca 2018 r. do dnia 16 sierpnia 2018 r.
- 1348,17 zł od dnia 17 sierpnia 2018 r. do dnia 13 września 2018 r.
- 1248,17 zł od dnia 14 września 2018 r. do dnia 24 września 2018 r.
- 948,17 zł od dnia 25 września 2018 r. do dnia 15 października 2018 r.
- 698,17 zł do dnia 16 października 2018 r. do dnia zapłaty.

W tym zakresie Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości określonej pismem z dnia 8 listopada 2018 r..

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 1 art. 482 kc ustanawia dopuszczalność żądania odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (zarówno kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie) od chwili wytoczenia o nie powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 lutego 1992 r., I ACr 31/92, OSA 1992, z. 7, poz. 62). Dopuszczalność ta jest niezależna od uprzedniego porozumienia się stron w tym przedmiocie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, LEX nr 186899). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 1994 r. (III CZP 70/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 220) jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki.

W niniejszej sprawie, skoro należność nie została uiszczona, od dnia wytoczenia powództwa, tj. 20 września 2017 r. powód domagał się obok roszczenia głównego wraz z odsetkami, również dalszych odsetek. Mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie za uzasadnione.

W treści wyroku Sąd nie zamieścił odrębnego punktu odnośnie oddalenia wniosku pozwanej o rozłożenie należności na raty, mając na uwadze stanowisko wyrażane w doktrynie.

Odmowa rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spełnienia świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku, lecz powinna być umotywowana w uzasadnieniu (K. Piasecki (w:) Kodeks postępowania cywilnego..., t. 1, red. K. Piasecki, s. 1504, Przemysław Telenga (w;) Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania cywilnego).

Sąd w ogóle nie może umorzyć należności, a jedynie ma prawo do rozłożenia należności na raty. W niniejszej sprawie Sąd nie uznał za zasadne rozłożenie zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przesłanką do rozłożenia świadczenia na raty jest pozytywna prognoza odnośnie spłaty, bowiem celem uregulowania z art. 320 k.p.c. jest zapewnienie dłużnikowi możliwości spłaty zadłużenia. W niniejszej sprawie pozwana wskazała, że utrzymuje się z zasiłku dla bezrobotnych. Dochód jaki osiąga nie pozwala na przyjęcie, iż pozwana jest w stanie spełnić świadczenie w ratach w określonych terminach i wysokościach. W tej sytuacji Sąd uznał za niecelowe rozłożenie należności na raty.

W odniesieniu do odpowiedzialności z tytułu kosztów procesu, cofnięcie pozwu traktowane jest jako przegranie sprawy, chyba że wywołane było zaspokojeniem roszczenia powoda w toku procesu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 15 stycznia 2003, I ACz 6/03, OSA 2003/9/40).

W niniejszej sprawie W. O. zapłaciła powodowi część dochodzonej pozwem należności w trakcie procesu. Tym samym zasadne jest żądanie powoda zwrotu kosztów procesu w trybie art. 98 k.p.c. jako stronie wygrywającej proces w całości.

Na koszty postępowania wchodzi: opłata sądowa w kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 900 zł ustalone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 poz. 1667) i 17 zł opłaty skarbowej.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie: (...)